

ΙΩΑΝΝΗΣ Ο ΒΑΠΤΙΣΤΗΣ

«Ίδε ὁ ἀμνὸς τοῦ Θεοῦ ὁ αἴρων τὴν ἁμαρτίαν τοῦ κόσμου»
(Ἰωάν. α' 29)

● ΜΗΝΙΑΙΟ ΟΡΘΟΔΟΞΟ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ ●
Ἦργανο ὁμωνύμου Συλλόγου
Χριστοκοπίδου 12, 105 54 - Ἀθήνα
www.ioannisvaptistis.gr

Τηλέφωνα:
2103212713 - 2103212107
e-mail: info@ioannisvaptistis.gr,
vaptistisperiodiko@gmail.com

● ΕΤΟΣ 66ο - ΤΕΥΧΟΣ 730 ●
● ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΣ 2026 ●

● «Ίδε ὁ ἀμνὸς τοῦ Θεοῦ ὁ αἴρων τὴν ἁμαρτίαν τοῦ κόσμου» (Ἰωάν. α' 29) ●

Ἀρχὴ νέου χρόνου

Ἀρχή! Πρώτη λέξις στό εὐαγγέλιο τῆς Κυριακῆς πρὶν ἀπό τά Φῶτα. Πρώτη λέξις τοῦ κατὰ Μᾶρκον εὐαγγελίου: «Ἀρχὴ τοῦ εὐαγγελίου Ἰησοῦ Χριστοῦ» (Μάρκ. α' 1). Αὕτη εἶναι ἡ ἀρχὴ τοῦ χαρμοσύνου μηνύματος γιά τόν Ἰησοῦ Χριστό, τόν Υἱό τοῦ Θεοῦ.

● Πρώτη λέξις τοῦ κατὰ Ἰωάννην εὐαγγελίου: «Ἐν ἀρχῇ ἦν ὁ Λόγος καί ὁ Λόγος ἦν πρὸς τόν Θεόν καί Θεός ἦν ὁ Λόγος» (α' 1). Ἀπό ὅλα πρὶν ὑπῆρχε ὁ Λόγος. Καί ὁ Λόγος ἦταν μαζί μέ τόν Θεό (Πατέρα). Καί Θεός εἶναι ὁ Λόγος.

● Πρώτη λέξις καί τῆς Γενέσεως, τοῦ πρώτου βιβλίου τῆς Ἁγίας Γραφῆς, πού περιγράφει τήν ἀρχὴ τοῦ κόσμου. «Ἐν ἀρχῇ ἐποίησεν ὁ Θεός τόν οὐρανόν καί τήν γῆν» (Γεν. α' 1).

● Ἀρχὴ τοῦ εὐαγγελίου. Ἔτσι ἀρχίζει ὁ δρόμος. Ἔτσι ἀρχίζει ἡ ζωὴ τοῦ εὐαγγελίου. Ἔτσι ἀρχίζει ἡ χριστιανικὴ πορεία.

● Ἀρχίζει τό μήνυμα τῆς χαρᾶς, τό εὐαγγέλιο. Κάθε τι πού ἔχει ἀρχή, ἔχει καί τέλος. Ἡ ἀρχὴ τοῦ εὐαγγελίου δέν ἔχει τέλος. Ἡ ζωὴ συνεχίζεται. Ἄν ἔχη τέρμα τό ἀστρονομικὸ σύμπαν, ἄλλο τόσο ἔχει τέλος ἡ ζωὴ τοῦ ωραίου κόσμου, πού λέγεται εὐαγγέλιο.

● Ἀπό αὐτὴ τὴν ἀρχὴ (τοῦ εὐαγγελίου) ζοῦμε μία ἄλλη ἀρχή. «Τοῦ χρόνου μας καλὴ ἀρχή...». Ἀρχὴ τοῦ χρόνου, τοῦ συγκεκριμένου ἔτους τοῦ χρόνου, πού εἶναι τό 2026. Ἡ ἀρχὴ αὐτοῦ τοῦ ἔτους ἔχει τό τέλος τῆς. Τό 2025 παραδίδει τὴ σκυτάλη τῆς χρονικῆς περιόδου στό 2026.

* * *

—Πόσα συνέβησαν στό ἔτος πού ἔφυγε! Φυσικὲς καταστροφές, σεισμοί, πλημμύρες, πυρκαγιές, τρομοκρατικὲς ἐνέργειες!

—Μά κυρίως πόσα ἀμαρτήματα διαπράξαμε καί σ' αὐτό τό ἔτος!

Μᾶς χάρισε ὁ Θεός ἕνα ἀκόμα χρονικό κῆπο. Νά φυτέψουμε λουλούδια ἀρετῶν. Καί μεῖς φυτέψαμε ἀγκάθια. Ἄπλως στολίσαμε τά ἀγκάθια μέ ψεύτικο πολιτισμό!

• Τελείωσε ἄλλος ἕνας χρόνος, πού γιά πολλούς ἦταν καί ὁ τελευταῖος χρόνος τῆς ζωῆς τους. Πόσοι μαζί ξεκινήσαμε! Μά ξαφνικά εἶδαν ἕνα ΣΤΟΠ! Σταμάτα! Μέχρις ἐδῶ!

• Τέλος! Ἔτσι φαίνεται. Μά τοῦ παρόντος χρόνου τό τέλος εἶναι ἡ ἀρχή μιᾶς ἄλλης ζωῆς, τῆς ἀχρονης αἰωνιότητος.

• Ἀρχή τοῦ εὐαγγελίου. Ἀρχή τοῦ συγκεκριμένου χρόνου, πού ὀνομάζεται ἔτος.

• Ἀρχή τοῦ χρόνου ὅλου του κόσμου. Κάποτε δέν ὑπῆρχε χρόνος. Δέν ὑπῆρχε χῶρος. Δέν ὑπῆρχε κόσμος. Ὑπῆρχε ἕνα μηδέν. Ἀλλά τό 0, ἂν τοῦ βάλῃς μπροστά τόν ἀριθμό ἕνα (1), ἀποκτᾶ ἀξία. Καί ὅσο πιό πολλά μηδενικά ὑπάρχουν, τόσο τό (1) τοὺς προσδίνει μεγαλύτερη ἀξία.

* * *

Ποῦ ἦταν ὁ ἥλιος; Στό μηδέν. Ποῦ ἦσαν τά ἀστρα; Στό μηδέν. Ποῦ ἦσαν τά λουλούδια; Στό μηδέν. Ποῦ ἦταν ὁ ἄνθρωπος; Στό μηδέν. Ὅσα δημιουργήματα καί κτίσματα, τόσα καί μηδενικά.

• Καί ξαφνικά ἐμφανίζεται τό Ἔνα (1). Ὁ Ἔνας! Ὁ δημιουργός Θεός. Ὁ Δημιουργικός Λόγος. Ὁ Ποιητής τοῦ παντός. Αὐτός δέν ἦταν ποτέ στό σκοτάδι τῆς ἀνυπαρξίας. Πάντα ὑπῆρχε! «Ἄει ὦν, ὡσαύτως Ἦν». Εἶναι ὁ ΩΝ. Εἶναι ὁ ΑΧΡΟΝΟΣ Θεός. Εἶναι ὁ ΑΝΑΡΧΟΣ Θεός..

• Αὐτός εἶναι ὁ Χριστός, ὁ Δημιουργικός Λόγος. «Πάντα δι' αὐτοῦ ἐγένετο καί χωρίς αὐτοῦ ἐγένετο οὐδέ ἓν ὃ γέγονεν» (Ἰωάν. α' 1).

Ὁ Ἄχρονος Χριστός, ὅταν δημιούργησε τό ὑλικό σύμπαν, τήν ὕλη, τήν περιώρισε σέ δύο λέξεις. Ἐδῶ ἔχουμε τίς τρεῖς λέξεις, τά τρία Χ: Χριστός — Χρόνος—Χῶρος!

• Χριστός ὁ Δημιουργός. Χρόνος: Μονάδα μετρήσεως τῆς διάρκειας τῆς ὕλης. Χῶρος: Μονάδα μετρήσεως τῆς διαστάσεως τῆς ὕλης.

• Ὁ χρόνος ἔχει τέλος. Ὅ,τι εἶναι ὑλικό, ἔχει ἀρχή, ἔχει καί τέλος. «Καί χρόνος οὐκέτι ἔσται» (Ἀποκ. ι' 6).

• Τελειώνοντας ὁ χρόνος τῆς παρουσίας ζωῆς μας, στήν ἐπόμενη στροφή μᾶς περιμένει ἡ ἀχρονη αἰωνιότητα. Γιατί νά ζοῦμε μέ κακία; Γιατί μᾶς πλανᾷ τό ψέμα καί ἡ ἀπάτη; Ψυχή! Φεύγουμε. Ψυχή! «Τά ὧδε πρόσκαιρα, τά δέ ἐκεῖ αἰώνια..» (Παρακλητική, ἦχος β').

• Καί ὁ χῶρος ἔχει τέλος. Δέν ὑπάρχουμε γιά τά στενά ὄρια τοῦ χρόνου καί τοῦ χώρου. Ἄν ὁ ὠκεανός μπορῆ νά συγκριθῆ μέ μία σταγόνα νεροῦ, ἄλλο τόσο τό παρόν τοῦ περιορισμένου χρόνου καί χώρου μπορεῖ νά συγκριθῆ μέ τήν αἰωνιότητα!

• Λίγος ὁ χρόνος. Καί ὅμως μέ ἕνα λεπτό τοῦ χρόνου κερδίζουμε τήν αἰωνιότητα. Ἐνα λεπτό ἔφτασε γιά τό λησστή νά κερδίση τόν παράδεισο.

• Ἀρκεῖ τώρα νά κάνουμε ἀρχή. Ἀρχή τοῦ εὐαγγελίου. Νά παραδώσουμε τόν ἑαυτό μας σ' Αὐτόν, πού εἶναι ἡ Ἀρχή χωρίς ἀρχή! Στήν ἀρχή τί ὑπῆρχε; Ἡ Ἀρχή! Αὐτός εἶναι ὁ Χριστός, ὁ προαιώνιος Θεός.

• Ἀρχή μας καί ἀγάπη μας ὁ προαιώνιος Χριστός. Ἀμήν.

Δ. Γ. Α.

† Αναστάσιος Μπούτσιος

Ἡ ἀντιπαροχή τῆς Ἀναστάσεως

(Σέ προηγούμενο τεύχος γράψαμε λίγα λόγια γιά ἕνα σπουδαῖο χριστιανό ἐπιστήμονα, τόν Ἀναστάσιο Μπούτσιο, πού ἔφυγε γιά τούς οὐρανοὺς τόν παρελθόντα Ὀκτώβριο. Τὴν ὑπόσχεσι ὅτι θά γραφῆ ὅλη ἡ ὁμιλία του ἱεροκήρυκος π. Δανιὴλ Ἀεράκη σέ ἐπόμενο τεύχος, ἐκπληρώνουμε στό παρόν. Ἄς ἔχουμε τὴν εὐχή του!).

* * *

«Ἀναστάσεως ἡμέρα, λαμπρυνθῶμεν, λαοί, Πάσχα, Κυρίου Πάσχα. Ἐκ γὰρ θανάτου πρὸς ζωὴν καὶ ἐκ γῆς πρὸς οὐρανόν, Χριστός ὁ Θεός ἡμᾶς διεβίβασεν, ἐπινίκιον ἄδοντας».

• Δέν κλαῖμε, δέν διεκτραγωδοῦμε καταστάσεις. Χαίρομαι γιά τὴν Ἀνάστασι. Χαίρομαι, διότι δύο ἄνθρωποι τό 1967 ἔγιναν ἀφορμή, μέ τό ὄνομα Ἀναστάσιος καί οἱ δύο, νά μποῦν μέσα στόν χώρο τῆς Ἐκκλησίας. Τό 1967 (γυρίζω πίσω) ἦταν ἡ ἐνθρόνισις τοῦ Μητροπολίτου Φλωρίνης Αὐγουστίνου Καντιώτη. Ὅταν τελείωσε ἡ ἐνθρόνισις, μέ πλησίασε ὁ τότε δήμαρχος Φλωρίνης, σπουδαῖος γιατρός (Ἀναστάσιος καί αὐτός) καί μοῦ εἶπε:

—Μπορεῖς στά πούλμαν πού θά κατεβάσης στήν Ἀθήνα, νά πάρης κι ἕνα παλληκάρι μαζί σου, πού θελεῖ νά δώση ἐξετάσεις στό Πανεπιστήμιο; Σέ βεβαιώσω, εἶναι ἀριστοῦχος. Δέν θά σέ διαψεύση.

—Πῶς τόν λένε; ρώτησα.

—Ἀναστάσιο.

Ἐκεῖνος ἔκλεισε τὸ μάτι καὶ ἔδωκε ἕνα ἄριστο σέ πολλά πράγματα:

• Ἄριστα στά Μαθηματικά, ἀφοῦ ἔγινε Μαθηματικός.

• Ἄριστα στή Θεολογία, πού ιδιαίτερα ἀγάπησε.

• Ἄριστα στήν Ἁγία Γραφή, πού συνεχῶς τὴν μελετοῦσε.

• Ἄριστα στήν ἀγάπη, πού ἔδωσε κοντά στόν πατέρα Αὐγουστίνου, ἀλλά καὶ κοντά στή συνοδεία του.

• Ἄριστα σέ ἀρετές, πού μόνο ἅγιοι τίς ἔχουν. Καί τολμῶ νά πῶ, ὅτι σήμερα τόν Ἀναστάσιο τόν προπέμπουμε ὡς ἅγιο.

• Ἄριστα στήν εὐγένεια.

• Ἄριστα στήν καλωσύνη.

• Ἄριστα στήν ἀγάπη.

• Ἄριστα πρό παντός στίς σπουδές του.

• Ἄριστα στήν οἰκογένεια πού δημιούργησε.

• Ἄριστα στήν πολυτεκνία. Ἐξὶ παιδιά τοῦ χάρισε ὁ Θεός (τόν πείραξα λιγάκι: «καὶ ἡ δική μου μάννα ἔξι παιδιά. Καὶ ἡ δική σου σύζυγος, ἡ καλή Μαρία, κι αὐτὴ ἔξι παιδιά!»).

• Ἐξὶ παιδιά! Καὶ τί παιδιά; Παιδιά τῆς ἐπιστήμης καὶ τῆς Ἐκκλησίας, τῆς χάριτος καὶ τῆς χαρᾶς, παιδιά καλωσυνάτα!

• Πῆρε ἄριστα καὶ ὡς καθηγητής. Ὡς γυμνασιάρχης, στό μεγαλύτερο γυμνάσιο τότε τῆς περιοχῆς, στό Ρετζίκι. Πῆρε ἄριστα σέ πολλά πράγματα.

• Ὁ Ἀναστάσιος εἶναι πλέον στήν ἀγκάλη τῆς Ἀναστάσεως. Δέν κλαῖμε γιά τόν Ἀναστάσιο, ὅπως δέν κλαῖμε καὶ γιά ἐκεῖνον τόν Ἀναστάσιο, τόν δήμαρχο τῆς Φλωρίνης, πού μοῦ χάρισε τόν σπουδαῖο σπουδαστὴ Ἀναστάσιο (Μπούτσιο).

Θέλω νά πῶ στόν σημερινό Ἀναστάσιο, πού μᾶς ἀτενίζει ἀπό μακρυιά, ἀπό τόν Οὐρανό, ἀπό τόν παράδεισο..

—Γιατί, μου λέει, δέν ἄρχισες μέ ἐκείνο πού ἤθελες στόν λόγο σου: “Ἀναστάσεως ἡμέρα καί λαμπρυνθῶμεν λαοί;”.

—Μέ αὐτό ἄρχισα, τοῦ λέω.

—Τότε εἶναι λαμπρά ἡ ἡμέρα, μου λέει. Τότε ὅλοι ἀγαλλόμεθα σήμερα.

• Καί ἐπειδὴ ὁ Σεβασμιώτατος (ὁ Ἐδέσσης Ἰωήλ) ξέρει ὅτι ἀγαπῶ τό κεφάλαιο τῆς Ἀναστάσεως, τό 15ο τῆς Α΄ Κορινθίους, θά μοῦ ἐπιτρέψῃ, παίρνοντας μία φράσι ἀπό τόν ἀποστολο Παῦλο, νά τό γυρίσω σέ μία σύγχρονη χαρακτηριστική εἰκόνα γιά τή φθορά.

—Τό σιτάρι πέφτει στή γῆ. Σαπίζει· δέν χάνεται. Ἔρχεται ἡ ἀνοιξίς κι ἀνθίζει, λουλουδίζει, καρπίζει. Ἔτσι δέν συμβαίνει καί μέ τό σῶμα τοῦ ἀνθρώπου; «Σπείρεται ἐν φθορᾷ, ἐγείρεται ἐν ἀφθαρσίᾳ»!

—Ἀναστάση μου, σέ βλέπαμε ζωντανό, σέ βλέπαμε νά πηγαίνει στά κηρύγματα. Σέ βλέπουμε τώρα, δύο χρόνια περίπου, νά κάθεσαι σέ μία καρέκλα. Δέν ἔχασες τό θάρρος σου. Ἦλιπες πάντοτε, κι ἄς φθειρόταν συνεχῶς τό σῶμα σου.

• Φθορά! Καί τότε πῶς θά γίνῃ ἡ φθορά, ἀφθαρσία; Πῶς θά γίνῃ τό σῶμα πού σαπίζει κάτω στή γῆ, ἀνοιξιάτικο καί ἀνθισμένο σῶμα;

Θά μοῦ ἐπιτρέψετε ἕνα παράδειγμα:

—Ὅταν κάποιος σπίτι εἶναι ἐρείπιο καί κινδυνεύῃ νά πέσῃ, πηγαίνει ὁ ἀρχιτέκτων καί προτείνει στό νοικοκύρη:

—Μοῦ τό δίνεις;

—Νά τό κάνῃς τί;

—Θά τό πάρω ἀντιπαροχή (κρατῆστε τή λέξι, μᾶς ἐνδιαφέρει). Θά μοῦ τό δώσης, θά τό γκρεμίσω, καί στή θέσι του θά στήσω βίλα! Μόνο μία χάρι ζητῶ: Προτοῦ γκρεμίσω τά ἐρείπια καί σοῦ φτιάξω ἀντιπαροχή τό καινούργιο σπίτι, νά βγάλῃς μέσα ἀπό τά ἐρείπια τό πλέον πολυτίμο πρᾶγμα πού ἔχεις. Σκέψου το.

Καί ὅταν θά σοῦ τό ξαναδώσω ἐγώ, τότε αὐτό τό πολυτίμο θά ξαναμπῇ μέσα...

—Ἀρχίζει ἡ δουλειά. Ὁ ἐρειπωμένος ἄνθρωπος βγάζει τό πλέον ὁμορφο ἀντικείμενο πού ἔχει στά ἐρείπιά. Γκρεμίζεται τό σπίτι. Ὁ ἀρχιτέκτων κτίζει τό καινούργιο...

—Καταλάβετε; Φυσικά καταλάβετε. Ὅταν πέφτῃ τό σπίτι, ἐρειπωμένο κάτω στή γῆ τό ἀνθρώπινο σῶμα, ἐρειπωμένο ἀπό τίς ἀρρώστιες, ἀπό τόν πόνο, ἀπό τά χρόνια, νομίζει κανεῖς ὅτι χάνεται.

Καί ὁμως, ἔρχεται ἡ μεγάλη ἀρχιτεκτόνισσα. Λέγεται **Ἀνάστασις!**

—Δῶσε, μου λέει, τό σῶμα τό φθαρό. Δῶσε μου τό σπίτι τό ἐρείπιο. Καί ἐγώ θά σοῦ τό δώσω καινούργιο, ὠραιότατο, παραδεισένιο. Ὅμως, μία χάρι: Προτοῦ νά παραδώσης τό φθαρό σῶμα σου στή γῆ, γιά νά στό ξαναδώσω ἐγώ “ἀντιπαροχή”, τήν ἡμέρα ἐκείνη, πού λέγεται Ἀνάστασις, θέλω νά βγάλῃς ἀπό μέσα του τό πλέον ὁμορφο πού ἔχεις καί σοῦ τό ἔβαλε ὁ Θεός. Ποιό εἶναι; **Ἡ ψυχή!**

—Ναί, ἡ ψυχή τοῦ καλοῦ μας Ἀναστασίου βγήκε χθές ἀπό τό σῶμα! Φτερούγισε στόν Οὐρανό, εἴτε πιστεύουν οἱ ἄθεοι εἴτε δέν πιστεύουν. Καί ὅταν θά ἔλθῃ ἡ ἀρχιτεκτόνισσα, πού λέγεται Ἀνάστασις, «καί πάντες οἱ ἐν τοῖς μνημείοις ἀκούσονται τῆς φωνῆς αὐτοῦ», τότε ἕνα καινούργιο σῶμα, μία καινούργια βίλα, ἕνας καινούργιος ἅγιος, θά ἀναστηθῇ!

—Καί τότε; Ποῦ θά εἶναι τότε ἡ ψυχή;

—Στόν Οὐρανό βέβαια. Ἀλλά δέν μπορεῖ τό σῶμα νά εἶναι μόνο του στή γῆ, ἀναστημένο, καθαρό, ὠραῖο, σάν τό σῶμα τοῦ ἀναστημένου Ἰησοῦ.

—Ἐλα, ψυχή, καί μπές καί πάλι στό σῶμα. Καί γίνου μαζί του ἕνας καινούργιος ἄνθρωπος!...

Αὐτά λέει περίπου ὁ ἀπόστολος Παῦλος στό 15ο κεφάλαιο τῆς Α΄ πρὸς Κορινθίους ἐπιστολῆς.

Ἀπό πότε ἦταν ὁ Λόγος;

Οἱ πρῶτοι δεκαοκτώ στίχοι τοῦ Εὐαγγελίου τοῦ Ἰωάννου ἀποτελοῦν τὸν πρόλογο του. Εἶναι ἡ πλέον μεγαλειώδης περιχοπή. Τὸ θέμα της ὕψιστο. Εἶναι ὁ **Θεός Λόγος**, ὁ Κύριός μας Ἰησοῦς Χριστός, ὁ ἀληθινός Θεός, πού σαρκώθηκε καὶ ἔγινε ἄνθρωπος, ὁ ὁμοούσιος μέ τὸν Πατέρα καὶ τὸ Ἅγιο Πνεῦμα.

Σ' αὐτούς τούς στίχους φανερώνον-

.....
 Ἀγαπητοὶ ἀδελφοί!

—Σήμερα νιώθουμε ἓνα πόνο. Γιατί πόνεσε πολύ ὁ ἀδελφός μας, πού πῆρε ἄριστα καὶ στὸν πόνο. Δέν γόγγυσε καθόλου. Μά τώρα ὁ ἀδελφός μας, ὁ Ἀναστάσιος, χορεύει στοὺς Οὐρανοὺς. Τώρα ὁ ἀδελφός μας περιμένει τὴν διπλὴ Ἀνάστασι. Αὐτὴ πού θά ἔλθῃ γιὰ ὅλους.

Καὶ τότε θα λάμψῃ τὸ σῶμα του. Θά γλυκαθῆ καὶ πάλι ἡ καλὴ του Μαρία. Καὶ τότε τὰ παιδιὰ του, τὰ ἐγγόνια του, θά δοῦν ἓνα καινούργιο Ἀναστάσιο!

—Πότε; Ὅταν θά γίνῃ ἡ κοινὴ Ἀνάστασις.

Ἀδελφέ Ἀναστάση! Δέν ἔχω τίποτε ἄλλο νά σοῦ πῶ, ἐγὼ πού κατὰ κάποιον τρόπο χρημάτισα δάσκαλός σου «ἐν τῷ εὐαγγελίῳ». Ἐνα μόνο:

—**Μνημόνευε** ἀπὸ ἐκεῖ πού βρῖσκεσαι ὅλους μας. Σέ ἀγαπήσαμε καὶ μᾶς ἀγάπησες! Ἀγάπησες ὅλο αὐτὸ τὸ πολυπληθές ἐκκλησίασμα. Ἀγάπησες τὸ Εὐαγγέλιο. Ἀγάπησες τὸ κήρυγμα. Ἀγάπησες τὴν κατήχησι.

Πρὸ πάντων ὅλων ἀγάπησες Ἐκεῖνον, τὸν γλυκύτατο Κύριό μας.

Πορεύου τώρα ἐκεῖ πού ὁ ἥλιος δέν δύει ποτέ. Νά ζήσης τὴν αἰώνια Ἀνάστασι. Ἀμήν.

Δ.Γ.Α.

ταὶ ἡ **προῦπαρξις** τοῦ Λόγου, ἡ **σάρκωσις** Του, ἡ θεϊκὴ **ταυτότητα** Του.

● Διαβάζοντας τὸν πρῶτο στίχο τοῦ Εὐαγγελίου τοῦ Ἰωάννου εἶναι σάν ν' ἀνοίγῃ ἡ **πόρτα τοῦ Οὐρανοῦ** καὶ νά μαγευώμεθα ἀπὸ τὸν νοητὸ παράδεισο. «*Ἐν ἀρχῇ ἦν ὁ Λόγος, καὶ ὁ Λόγος ἦν πρὸς τὸν Θεόν, καὶ Θεός ἦν ὁ Λόγος. Οὗτος ἦν ἐν ἀρχῇ πρὸς τὸν Θεόν*» (Ἰωάν. α' 1-2).

● Στὸ ἐρώτημα «*Τί ἦταν στὴν ἀρχή;*», ὁ εὐαγγελιστὴς θά ἀπαντοῦσε: «*Ἐν ἀρχῇ ἦν ὁ Θεός*». Στὴν ἀρχὴ ἦταν ὁ Θεός. Ἀλλὰ τώρα δέν ἀπαντᾷ ἔτσι. Διότι τὸ ὑποτιθέμενο ἐρώτημα εἶναι ἄλλο: «*Ἀπό πότε ἦταν ὁ Λόγος;*». «*Ἐν ἀρχῇ ἦν ὁ Λόγος*» (Ἰωάν. α' 1), ἀπαντᾷ ὁ εὐαγγελιστὴς. Μὲ τὴ λέξι «*ἀρχή*» τονίζεται ἡ προῦπαρξις τοῦ Χριστοῦ ὡς Λόγου, ἡ προαιώνιος ζωὴ Του.

● Ὁ Χριστός δέν ἔχει ἀρχή. Εἶναι ἡ ἀρχή. Εἶναι ὁ Ἄναρχος Θεός Λόγος. Δέν ὑπάρχει χρόνος πού δέν ὑπάρχει ὁ Χριστός. Εἶναι ὁ Ὄν, ὁ πάντοτε ὑπάρχων.

● Ὁ Χριστός ἔχει πολλά ὀνόματα. Ἀλλὰ τὸ ὄνομα Λόγος εἶναι τὸ ὑψηλότερο καὶ θεολογικώτερο. «*Ὁ Μονογενὴς Υἱὸς καὶ Λόγος τοῦ Θεοῦ, ἀθάνατος ὑπάρχων...*».

● Λόγος ὁ Χριστός ὀνομάζεται καὶ στὸ εὐαγγέλιο τοῦ Λουκᾶ, καὶ ἐκεῖ πάλι στὸν πρόλογο: «*Καθὼς παρέδωσαν ἡμῖν οἱ αὐτόπται καὶ ὑπηρετῆται γενόμενοι τοῦ Λόγου, ἔδωξε κάμοι...*» (Λουκ. α' 1-4). Λόγος ὀνομάζεται ὁ Ἰησοῦς Χριστός καὶ στὴν πρὸς Ἑβραίους Ἐπιστολή: «*Ζῶν ὁ Λόγος τοῦ Θεοῦ καὶ ἐνεργὴς καὶ τομώτερος ὑπὲρ πᾶσαν μάχαιραν δίστομον καὶ διικνούμενος ἄχρι μερισμοῦ ψυχῆς τε καὶ πνεύματος...*» (Ἐβρ. δ' 12-13).

● Ὁ Ἰωάννης ὁ Θεολόγος ἐκτός ἀπὸ

τόν πρόλογο του Εὐαγγελίου του, μέ τό ὄνομα Λόγος ὀνομάζει τόν Χριστό καί στόν πρόλογο τῆς Α΄ Καθολικῆς ἐπιστολῆς του: «Ὁ ἦν ἀπ' ἀρχῆς, ὃ ἀκηκόαμεν, ὃ ἐώρακάμεν τοῖς ὀφθαλμοῖς ἡμῶν, ὃ ἐθεασάμεθα καί αἱ χεῖρες ἡμῶν ἐψηλάφησαν, περί τοῦ Λόγου τῆς ζωῆς...» (Α' Ἰωάν. α' 1).

● Ὁ Χριστός ὀνομάζεται Λόγος, διότι **γεννηᾶται** ἀπό τόν Θεό Πατέρα. Εἶναι **γέννημα**, ὄχι κτίσμα.

● «Ἐν ἀρχῇ ἦν ὁ Λόγος, καί ὁ Λόγος ἦν πρὸς τόν Θεόν, καί Θεός ἦν ὁ Λόγος. Οὗτος ἦν ἐν ἀρχῇ πρὸς τόν Θεόν» (Ἰωάν. α' 1-2). Στήν ἀρχή. Ἀπό τήν ἀρχή. Δέν ἔχει ἀρχή. Ἀνάκαθεν ἦταν, πάντοτε ἦταν ὁ Λόγος. Ὅπως ὡς πρὸς τό μέλλον εἶναι ὁ Χριστός ὁ αἰώνιος Θεός, ἔτσι ὡς πρὸς τό παρελθόν εἶναι ὁ αἰδιος Θεός.

● «Καί ὁ Λόγος ἦν πρὸς τόν Θεόν». Δηλαδή: Ὁ Λόγος ἦταν μαζί μέ τόν Θεό Πατέρα.

● «Καί Θεός ἦν ὁ Λόγος». Ἡ **θεότητα** τοῦ Λόγου, τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ δηλώνεται ρητῶς καί διακηρύσσεται σαφῶς. Τή λέξι «Θεός» ὁ εὐαγγελιστής τήν χρησιμοποιεῖ μέ τήν κυρία σημασία τῆς. Ὁ εὐαγγελιστής μᾶς δίνει τά στοιχεῖα τῆς **θεϊκῆς ταυτότητας** τοῦ Λόγου.

● Ὁ Ἰησοῦς Χριστός διεκήρυξε: «Ἐγώ καί ὁ Πατήρ ἐν ἑσμεν» (Ἰωάν. ι' 30). «Ἐγώ ἐν τῷ πατρί καί ὁ Πατήρ ἐν ἐμοί ἐστι». Μέσα στό ἀνθρώπινο πρόσωπο, πού καλεῖται Ἰησοῦς Χριστός, εὐαρεστήθηκε νά κατοικήσῃ ὅλη ἡ Θεότητα. Τό χωρίο, ὅπου φαίνεται ὀλοκάθαρα ἡ ἔνωσις τῶν δύο φύσεων, εἶναι τό Κολοσ. β' 9. Ἐκεῖ ὁ Παῦλος τονίζει τήν **πληρότητα**. Ὁ Χριστός εἶναι τό πλήρωμα τῆς **θεότητας** καί τό πλήρωμα τῆς ἀνθρωπότητας.

Δημιουργός ὄλων τῶν κτισμάτων

Ὁ στίχος 3 παρουσιάζει τόν Λόγο ὡς

δημιουργό ὄλων τῶν κτισμάτων. «Πάντα δι' αὐτοῦ ἐγένετο, καί χωρίς αὐτοῦ ἐγένετο οὐδὲ ἓν ὃ γέγονεν» (Ἰωάν. α' 3).

● Ὅλα ἔγιναν δι' Αὐτοῦ. Ἐμφασις δίδεται στό «ἔν». Χωρίς τόν Λόγο, χωρίς τόν Δημιουργικό Λόγο, ὅπως τόν ὀνομάζει ὁ Ἰωάννης ὁ Δαμασκηνός, δηλαδή τόν Χριστό, τίποτε δέν ἔγινε ἀπό ὅσα ἔγιναν. Ἀπό τό μηδέν δημιουργήθηκαν τά πάντα. Καί αὐτό διότι **μηδέν Κτίστου** δέν ὑπῆρχε.

● «Πάντα δι' αὐτοῦ ἐγένετο», Ὁ Χριστός εἶναι ὁ **Ποιητής** καί Δημιουργός τῶν πάντων. Καί ἀφοῦ ὁ Υἱός καί Λόγος εἶναι ὁ Δημιουργός ὄλων τῶν δημιουργημάτων, εἶναι αὐτονόητο, ὅτι ὁ ἴδιος δέν περιλαμβάνεται στό δημιουργήματα· δέν εἶναι δημιούργημα. Εἶναι Θεός, **ὁ Θεός**.

● Ὅπως στή δημιουργία τοῦ ἀνθρώπου, ἔτσι καί σέ ὅλα τά ἔργα τῆς δημιουργίας καί σέ ὅλες τίς ἐνέργειες τῆς Θεότητας πρὸς τόν κόσμον καί σέ ὅλες τίς λειτουργίες τῶν θαυμαστῶν φυσικῶν νόμων, μετέχουν καί τά **τρία Πρόσωπα** τῆς Θεότητας, ἀλλά τό καθένα μέ τό δικό Του τρόπο. Ὁ Μέγας Ἀθανάσιος ἐπιγραμματικά λέει: «Ὁ Πατήρ δι' Υἱοῦ ἐν Ἁγίῳ Πνεύματι ποιεῖ τά πάντα». Καί κατά τήν ὠραία διατύπωσι τοῦ Ζιγαβηνοῦ, ὁ κόσμος ἔγινε «τοῦ μέν Πατρός εὐδοχοῦντος, τοῦ δέ Υἱοῦ ἐνεργοῦντος καί τοῦ Ἁγίου Πνεύματος συνεργοῦντος». **Εὐδοκία - Ἐνέργεια - Συνέργεια!**

● Δύο χωρία, τό ἓνα τῆς Καινῆς καί τό ἄλλο τῆς Παλαιᾶς **ζωγραφίζουν** τόν Δημιουργό τοῦ σύμπαντος κατά μοναδικό τρόπο.

1. Τό ἓνα ἀπό τήν πρὸς Κολοσσαεῖς ἐπιστολή τοῦ ἀποστόλου Παύλου. Ὁ Χριστός εἶναι ὁ ἴδιος ἐν σχέσει μέ τήν

κτίσι «**πρωτότοκος**», ἐν σχέσει μετὴν ὑπαρξί τοῦ σύμπαντος ὁ **Κτίστης**, καὶ ἐν σχέσει μετὴν ἱστορία τοῦ δημιουργηθέντος κόσμου, ἡ **αἰτία** καὶ ὁ **σκοπός**: «**Τὰ πάντα δι' αὐτοῦ καὶ εἰς αὐτόν ἔκτισται**» (Κολοσ. α' 15-16).

- Ὁ Χριστός εἶναι **εἰκόνα** τοῦ Θεοῦ τοῦ ἀοράτου, λόγῳ τῆς σαρκώσεως. Εἶναι δηλαδή, **ορατὴ ἐμφάνισις τοῦ ἀοράτου Θεοῦ**.

- Ὁ Χριστός εἶναι «**πρωτότοκος πάσης κτίσεως**». Γεννήθηκε πρωτύτερα ἀπὸ κάθε δημιούργημα, «**πρὸ πάντων τῶν αἰώνων**».

- Δέν λέει ὁ Παῦλος, ὅτι ὁ Χριστός **ἦταν** πρὶν ἀπὸ ὅλα, ἀλλὰ **εἶναι**. Διότι γιὰ τὸν Χριστό δέν ὑπάρχει παρελθόν, παρόν καὶ μέλλον. Ὑπάρχει **αιδιότητα καὶ αἰωνιότητα**.

2. Τό ἄλλο χωρίο εἶναι ἀπὸ τοὺς Ψαλμούς (ρα' 26-28): «**Κατ' ἀρχάς Σὺ, Κύριε, τὴν γῆν ἐθεμελίωσας καὶ ἔργα τῶν χειρῶν σου εἰσιν οἱ οὐρανοί**» (ιδεὶ καὶ Ἐβρ. α' 8. 10-12).

- Ὁ Χριστός εἶναι ὁ Δημιουργός τῆς γῆς καὶ τῶν οὐρανῶν. Ὁ κόσμος φθείρεται, καταστρέφεται, ἐνῶ ὁ Υἱός παραμένει ἀναλλοίωτος. Ὁ κόσμος, ὑπὸ τὴν παροῦσα μορφή, θά παρέλθῃ· εἶναι πρόσκαιρος. Ὁ Υἱός, ὁ Θεός Λόγος, ὁ Δημιουργικός Λόγος εἶναι αἰώνιος.

«Πάντα δι' αὐτοῦ ἐγένετο»! Ἰλιγγιᾶ ὁ νοῦς τοῦ ἀνθρώπου ὅταν σκέπτεται τί δημιούργησε ὁ Θεός Λόγος. **Κατὰ τοὺς ἀστροφυσικούς τό σύμπαν ἔχει ἔκτασι 20 δισεκατομμύρια ἔτη φωτός. Ἄν, δηλαδή, ταξιδεύαμε μέ ταχύτητα φωτός, πού εἶναι 300.000 χιλιόμετρα τό δευτερόλεπτο, γιὰ νά πᾶμε ἀπὸ τό ἕνα ἄκρο τοῦ σύμπαντος στό ἄλλο, θά ἔπρεπε νά ταξιδεύουμε ἐπὶ δισεκατομμύρια ἔτη!!!**

Ἀφάνταστη ἡ μεγαλωσύνη τοῦ σύμπαντος. Καί νά φανταστῆ κανεῖς, ὅτι μέσα σ' αὐτό ὑπάρχουν δισεκατομμύρια Γαλαξίες, καὶ κάθε Γαλαξίας ἔχει περίπου ἑκατό δισεκατομμύρια ἥλιους, καὶ οἱ περισσότεροι ἥλιοι εἶναι μεγαλύτεροι ἀπὸ τὸν δικό μας, καὶ ὁ δικός μας ἥλιος εἶναι 1.304.000 φορές μεγαλύτερος ἀπὸ τὴ γῆ!!! Τόσο πολλά καὶ τόσο μεγάλα ἔργα ἔκανε ὁ Κύριός μας, ὁ Λόγος Χριστός!

«**Πάντα δι' αὐτοῦ ἐγένετο**»! Ἰλιγγιᾶ ὁ νοῦς μας καὶ μέ ἄλλη σκέψι γύρω ἀπὸ τὴ δημιουργία, πού ὅλη ἐγινε ἀπὸ τὸν Δημιουργικό Λόγο, τὸν Χριστό. Ἀφορᾶ ὄχι στό χῶρο, ἀλλὰ στό **χρόνο**. Δέν ὑπάρχει χρόνος πού δέν ὑπάρχει Χριστός.

- Ὁ **χρόνος** ἔχει σχέσι μετὴν δημιουργία. Ὅλα τὰ δημιουργήματα ἔχουν ἀρχή. Δέν ἔχουν ὅμως ὅλα τέλος. Τὰ **ὕλικά δημιουργήματα** ἔχουν ἀρχή, ἔχουν καὶ τέλος. Κάποτε σήμανε ἡ καμπάνα τῆς ἀρχῆς τοῦ σύμπαντος μέ τό μεγαλόπρεπο πρόσταγμα τοῦ Θεοῦ: «**Γενηθήτω**»! Κάποτε θά σημάνη καὶ τό τέλος τοῦ ὑλικῆ σύμπαντος.

- Τὰ **ὕλικά δημιουργήματα** ἔχουν τέλος. Τὰ **πνευματικά δημιουργήματα**, ὅπως οἱ ἄγγελοι, οἱ δαίμονες, ἡ ψυχὴ τοῦ ἀνθρώπου, ἔχουν ἀρχή, ἀλλὰ δέν ἔχουν τέλος. Δημιουργήθηκαν, ἀλλὰ δέν ἐξαφανίζονται, δέν πεθαίνουν.

Φῶς καὶ ζωή (Ἰωάν. α' 4-5)

Ζωὴ καὶ φῶς! Οἱ δύο αὐτές λέξεις, μαζί μετὴν τρίτη, τὴν **ἀγάπη**, ἀπέμπουν κάπως στόν ὀρισμὸ τῆς **οὐσίας** τοῦ Θεοῦ. «**Ἐν αὐτῷ ζωὴ ἦν, καὶ ἡ ζωὴ ἦν τό φῶς τῶν ἀνθρώπων. Καὶ τό φῶς ἐν τῇ σκοτίᾳ φαίνει, καὶ ἡ σκοτία αὐτὸ οὐ κατέλαβεν**» (Ἰωάν. α' 4-5).

● Μέσα Του ὁ Θεός Λόγος ἔχει ζωή. Ἀληθινός Θεός χωρίς ζωή δέν νοεῖται. Μέ τή φράσι «ἐν αὐτῷ ζωὴ ἦν», ὁ Εὐαγγελιστής θέλει νά πῇ: Δί' αὐτοῦ ὑπῆρχε ζωή. Αὐτός εἶναι ὁ αἷτιος τῆς ζωῆς. Κάπως ἔτσι νοοῦμε καί τόν λόγο τοῦ ἀποστόλου Παύλου στούς Ἀθηναίους: «Ἐν αὐτῷ ζῶμεν καί κινούμεθα καί ἐσμέν» (Πράξ. ιζ' 28). Δί' αὐτοῦ ζοῦμε καί κινούμεθα καί ὑπάρχουμε. Αὐτός εἶναι ὁ αἷτιος τῆς ζωῆς, τῆς κινήσεως, τῆς ὑπάρξεώς μας.

«Ἐν αὐτῷ ζωὴ ἦν». Δί' Αὐτοῦ, δια τοῦ Θεοῦ Λόγου, ὑπῆρχε ζωή. Ὁ Λόγος ἦταν ὁ αἷτιος τῆς ζωῆς. Εἶναι ἡ πηγὴ τῆς ζωῆς, ὁ χορηγός τῆς ζωῆς.

● **Ζωή!** Τί εἶναι ἡ ζωὴ; Μυστηριῶδες γεγονός. Ἡ ζωὴ εἶναι θεόδοτη. Ἡ ἐπιστήμη κατώρθωσε πολλά πράγματα. Ἐφτασε μέχρι τὰ ἄστρα. Ἀλλά ζωὴ νά δημιουργηθῆ δέν κατώρθωσε. Οὔτε ἓνα φυλλαράκι φυτοῦ, οὔτε μία βελόνα πεύκου, οὔτε ἓνα κύτταρο! Ἄν ἡ ἐπιστήμη κατώρθωνε νά δημιουργήσῃ μία ἐλαχίστη μονάδα ζωῆς, τό ἐπίτευγμα αὐτό θά ἄξιζε περισσότερο ἀπό ὅσο ἀξίζουν ὅλα τὰ μέχρι τώρα ἐπιτεύγματα τῆς. Ἀλλ' ὅπως φαίνεται, τό **μυστικό τῆς ζωῆς** τό κράτησε γιά τόν ἑαυτό Του ὁ Λόγος, ὁ Χριστός.

● Ὁ Λόγος, ὁ Χριστός, Αὐτός δημιούργησε καί τή **ζωή**. Κανένας δέν τόλμησε ποτέ νά πῇ «Ἐγώ εἶμαι ἡ ζωὴ»! Τό εἶπε καί τό διακήρυξε ὁ Χριστός: «Ἐγώ εἶμι ἡ ὁδός καί ἡ ἀλήθεια καί ἡ ζωὴ» (Ἰωάν. ιδ' 6). «Ἐγώ εἶμι ἡ ἀνάστασις καί ἡ ζωὴ» (Ἰωάν. ια' 25).

● Ἡ ζωὴ γιά μέν τόν ἑαυτό Του εἶναι «**αὐτοζώια**». Ἡ ζωὴ γιά τόν κόσμον καί γιά τόν ἀνθρώπινο ὀργανισμό εἶναι ἡ ἀνεκδιήγητη προσφορά τοῦ Θεοῦ. Σέ ἓνα βῶλο λάσπης ἀναρίθμητοι οἱ μικροὶ ὀργανισμοί. Ὅπως καί σέ μία σταγόνα νεροῦ. Ὑπάρχουν 400.000 φυτά. Κάθε

εἶδος ἔχει ἀναρίθμητα ἄτομα... Ὑπάρχουν 3-4 ἑκατομμύρια εἶδη ζώων. **Ἡ γῆ σφύζει ἀπό ζωὴ**. Ἀλλά **κανένα ἀπό τὰ ζῶα δέν ἔχει λογικὴ ἢ νοῦ**. Μόνο ὁ ἄνθρωπος ἔχει ὅλα αὐτά τὰ ὑπέροχα προσόντα. Διότι ὁ ἄνθρωπος **πλάστηκε κατ' εἰκόνα** Θεοῦ.

● Φῶς πνευματικό εἶναι ἡ λογικὴ.

● Φῶς πνευματικό εἶναι καί ἡ συνείδησις τοῦ ἀνθρώπου. Ἡ λογικὴ καί ἡ συνείδησις φωτίζουν. Καί ὁ Θεός Λόγος, ὁ Χριστός, τό Φῶς τό ἀληθινό, τό ἄκτιστο, «**φωτίζει πάντα ἄνθρωπον ἐρχόμενον εἰς τόν κόσμον**» (Ἰωάν. α' 9).

● Ἡ **ἁμαρτία** σκοτίζει καί πωρώνει. Τό Φῶς ὅμως τοῦ Θεοῦ, ὁ Λόγος, ὁ Χριστός, «**ἐν τῇ σκοτίᾳ φαίνει, καί ἡ σκοτία αὐτό οὐ κατέλαβεν**» (Ἰωάν. α' 5). Ἡ μεγάλη τραγωδία τῆς ἀνθρωπότητος αὐτὴ εἶναι, ὅτι ἐνῶ τό Φῶς φωτίζει, οἱ ἄνθρωποι προτιμοῦν τό σκοτάδι.

* * *

● Τί **θέλω ἀπό** τὰ Χριστούγεννα;

Χριστέ! Τὴν ἡμέρα τῆς Γιορτῆς Σου θέλω νά σκύψω νά Σέ προσκυνήσω.. Θέλω ν' ἀσπαστῶ τὰ θεῖα Σου σπάρρανα. Καί θέλω κυρίως, νά μέ ντύσης μέ τῆς ταπεινώσεως τὰ σπάρρανα. Νά σκύβω καί νά θάβω τόν ἐγωισμό μου. Νά σκύβω καί νά προσκυνῶ τὴν γέννησί Σου. Νά σκύβω ὑποχωρώντας στούς ἄλλους. Νά σκύβω καί νά διακονῶ.

● Τί **ζητῶ ἀπό** τὰ Χριστούγεννα;

— Ἐνα **ἄχυρο στή φάτνη Σου** νά ἤμουν.
— Ἐνα **βλέμμα ἀπό τὰ ἀγνά μάτια Σου**.
— Ἐνα **πτερό ἀπ' τοὺς ἀγγέλους Σου**.
— **Μία ἀκτίνα ἀπό τό ἄστρο Σου**.
— Ἐνα **χαμόγελο ἀπό τὴ σαρκωμένη Θεότητά Σου**.
— **Μία θέσι στήν ἀγγελικὴ χριστουγεννιάτικη χορωδία, στό «Δόξα ἐν ὑψίστοις Θεῶ...».**

Δ.Γ.Α.

ΠΡΟΣΧΩΜΕΝ

Πρίν και μετά την θεία Εὐχαριστία

Η τιμωρία είναι φοβερή, όταν παίρνη τή θέσι τῆς εὐλογίας. Ἡ κόλασις εἶναι φρικτή, ὅταν παίρνη τή θέσι τοῦ παραδείσου. Ὁ Χριστός συγχώρησε τοὺς σταυρωτῆς Του πάνω ἀπὸ τὸ Σταυρό, ἀλλ' ὑπὸ τὸν ὄρο, ὅτι θά μετανοοῦσαν, ὅπως ὁ ἑκατόνταρχος καὶ θά ἄλλαζαν ζωή. Ὅσοι ἀπὸ τοὺς σταυρωτῆς παρέμειναν **ἀμετανόητοι**, καθόλου δέν ὠφελήθησαν ἀπὸ τὸ αἷμα τῆς ἀφέσεως καὶ ἀπὸ τὴν Κυριακὴ προσευχὴ τῆς ἀφέσεως.

• Τὸ ἴδιο συμβαίνει καὶ μὲ τὴ θεία Κοινωνία. Προσφέρεται «εἰς ἄφεσιν ἁμαρτιῶν καὶ εἰς ζωὴν αἰώνιον» σέ ὄσους μὲ φόβο, προετοιμασία καὶ ἀγάπη προσέρχονται. Γίνεται ὁμως «εἰς κρῖμα καὶ εἰς κατάκριμα» γιὰ ὄσους καταφρονοῦν τὸ μυστήριον καὶ δέν «διακρίνουν» τὴν ἀξία καὶ σημασία του.

Τὸ ἀποτέλεσμα γιὰ τοὺς τελευταίους τὸ ζωγραφίζει μὲ πολὺ μελανὰ χρώματα ὁ Παῦλος στό 11ο κεφ. τῆς Α΄ Κορινθίους: «Ὁ ἐσθίων καὶ πίνων ἀναξίως κρῖμα ἑαυτῷ ἐσθίει καὶ πίνει, μὴ διακρίνων τὸ σῶμα τοῦ Κυρίου. Διὰ τοῦτο ἐν ὑμῖν πολλοὶ ἀσθενεῖς καὶ ἄρρωστοι καὶ κοιμῶνται ἱκανοί» (Α΄ Κορ. ια΄ 29-30). Στὴν ἀπλοελληνική: «Ἐκεῖνος, πού τρώγει καὶ πίνει ἀναξίως, τρώγει καὶ πίνει καταδίκη γιὰ τὸν ἑαυτό του, ἐπειδὴ δέν ἐκτιμᾷ τὸ Σῶμα τοῦ Κυρίου. Γι' αὐτὸ μεταξύ σας πολλοὶ εἶναι ἀσθενεῖς καὶ ἄρρωστοι, ἀρκετοὶ μάλιστα καὶ ἔχουν πεθάνει».

• Ποιὸς εἶναι ὁ «μὴ διακρίνων»; (Α΄ Κορ. ια΄ 29). Αὐτός, πού δέν τιμᾷ, ὅπως πρέπει τὴ Θεανθρώπινη παρουσία στό ἅγιον Ποτήριον. Αὐτός, πού δέν ἀντιλαμβάνεται περὶ τίνος πρόκειται. Αὐτός, πού δέν ἔχει διάκρισι, νά κατανοήσῃ, πῶς πρέπει νά συμπεριφέρεται καὶ **πρίν καὶ μετά** τὴ θεία Κοινωνία. Ὅταν ὑποδέχεσαι τὸν ἀνώτατο ἄρχοντα, δέν μπορείς νά μεθᾷς καὶ νά χορεύῃς αἰσχρά.

• Ἡ δοκιμασία συνίσταται σέ **προσοχή** καὶ πρίν καὶ μετά τὴ θ. Κοινωνία. Ἡ πνευματικὴ προετοιμασία δέν ἀφορᾷ μόνο στό πρίν. Περισσότερο προσεκτικὸς γίνεσαι μετά. Φροντίζεις νά καλοδεχθῆς ἕνα πολὺτιμο μαργαριτάρι. Ἄλλ' ὅταν τὸ δεχθῆς, κι ἀφοῦ τὸ ἀπέκτησες μὲ ἀγώνα, προσέχεις νά μὴ τὸ χάσῃς.

Ἡ θεία Κοινωνία δέν ἐπενεργεῖ **μαγικά**. «Τὴν πῆρα καὶ εἶμαι ἐν τάξει! Ἀφοῦ κοινωνήσα, τώρα μπορῶ νά κάνω ὅ,τι θέλω, νά φάω ὅ,τι θέλω, νά γλεντήσω ὅσο θέλω, νά δῶ ὅ,τι θέλω!» Ἄν μία φορὰ ἀπαιτῆται ντροπὴ πρίν ἀπὸ τὴ θεία Κοινωνία, δέκα φορὲς χρειάζεται ντροπὴ μετά.

Μαζί μὲ τὸ Χριστό, παρέα μὲ τὸ Χριστό, θ' ἁμαρτήσω; Μήπως αὐτὸ φανερώνει ἔλλειψι πίστεως στὴ δύναμι τοῦ Χριστοῦ; Μετά τὴ θεία Κοινωνία, ἐνωμένος μὲ τὸ Χριστό, ὑποτίθεται, ὅτι ἔχω μεγαλύτερη δύναμι ἀντιστάσεως στό κακό καὶ ἀσκήσεως τοῦ καλοῦ (Χρυσόστομος. Ε.Π.Ε. 18α,214).

• Χωρὶς δοκιμασία, ἀπροετοίμαστοι, προσέρχονται πολλοί. Τὸ ἀποτέλεσμα; Εἶναι φρικτό, ὅπως τὸ περιγράφει ὁ ἀπόστολος Παῦλος, πλὴν ὁμως ἀληθινὸ: «Διὰ τοῦτο ἐν ὑμῖν πολλοὶ ἀσθενεῖς καὶ ἄρρωστοι καὶ κοιμῶνται ἱκανοί» (Α΄ Κορ. ια΄ 30).

Ὅταν φεφτης μόνος σου στὴ **φωτιά** καὶ καίγῃσαι, εἶσαι ἀποκλειστικὰ ὑπεύθυνος. Ἡ θεία Κοινωνία εἶναι «πῦρ τοὺς ἀναξίους φλέγον» (ἀπὸ τὴν ἀκολουθία τῆς θ. Μεταλήψεως). Τὸ **καλῶδιο** μεταδίδει ρεῦμα γιὰ θέρμανσι ἢ γιὰ

φωτισμό. Τό ίδιο όμως καλώδιο είναι δυνατόν να σέ τινάξει νεκρό. Έξαρτάται από τή σύνδεσι. Όταν πιάνης γυμνό τό καλώδιο, ή όταν γιά τή σύνδεσι δέν έχουν ληφθῆ τά κατάλληλα μέτρα, τό εὐεργετικό γίνεται καταστρεπτικό.

Γυμνοί πνευματικά, πλησιάζουμε τή θεία Κοινωνία, πού δέν είναι ἀπλῶς καλώδιο μεταδόσεως τῆς θείας χάριτος, ἀλλά είναι αὐτός ὁ ἴδιος ὁ Θεάνθρωπος Κύριος. Χωρίς κατάλληλη σύνδεσι μέ τήν Ἐκκλησία, πλησιάζουμε τή θ. Κοινωνία «*εἰκῆ καί ὡς ἔτυχε*». Είναι φυσικό νά καοῦμε!

● Μά σήμερα δέν τό βλέπουμε αὐτό! Ἡ ἀπρόσεκτη θεία Μετάληψις ἔρριχνε τοὺς ἀνθρώπους στό κρεββάτι ἢ, σάν νά τοὺς χτυποῦσε κεραυνός, πέθαιναν αἰφνιδίως. «*Διά τοῦτο ἐν ὑμῖν πολλοὶ ἀσθενεῖς καί ἄρρωστοὶ καί κοιμῶνται ἱκανοί*» (Α΄ Κορ. ια΄ 30). Ὅπως ὑπάρχουν τόσα **εὐεργετικά** θαύματα, ἔτσι ὑπάρχουν καί **τιμωρητικά** θαύματα. Παίζεις μέ τό Θεό; Παίζεις «*ἐν οὐ παικτοῖς*»; Παίζεις μέ τήν ἀνοχή τοῦ Θεοῦ; Ἐκμεταλλεύεσαι τή μακροθυμία Του;

Σήμερα δέν φαίνεται νά ἔχουμε τέτοια ἐκτακτά σημάδια τῆς παρουσίας τοῦ Θεοῦ. Βλέπουμε πλήθη, ὡς στίφη βαρβάρων, νά ὁμοῦν τίς μεγάλες ἐορτές πρός τίς βαθμίδες τοῦ ἱεροῦ βήματος καί νά κοινωνοῦν μέ προφανή ἀδιαφορία, ἀκόμα καί ἀσέβεια, κι ὁμως ὅλοι τους φαίνονται «*μιὰ χαρά*». Γιατί;

1. Τά σημεῖα ἐκεῖνα εἶχαν **παραδειγματικό** σκοπό. Τό μήνυμα τῆς τιμωρίας παραμένει. Τό ἄν δέν τιμωροῦνται τώρα, ἀλλά θά τιμωρηθοῦν ὅπωςδήποτε τότε, καί μάλιστα μέ **αἰώνια κόλασι**, αὐτό είναι χειρότερο.

2. Ὅσοι δέν τιμωροῦνται γιά τή σημερινή ἀσέβεια μέσα στήν ἐκκλησία, γιά τή βεβήλωσι τῶν ἱερῶν καί τῶν ὁσίων, γιά τήν σκανδαλώδη συμπεριφορά τους, ἄς μήν ἐκλαμβάνουν τή μή τιμωρία ὡς **πιστοποιητικό** καλωσύνης καί ἀγιότητος. Δέν ὑποφέρουν συνήθως οἱ ἀσεβεῖς. Ὑποφέρουν περισσότερο οἱ ἅγιοι, ὅχι τιμωρούμενοι, ἀλλά δοκιμαζόμενοι καί λαμπρυνόμενοι. Λέγει ὁ ἱερός Χρυσόστομος: «*Οἱ ὑγιαίνοντες διηνεκῶς καί εἰς γῆρας ἐρχόμενοι λιπαρόν, οὐχ ἁμαρτάνουσι; Καί τίς ἄν τοῦτο εἶποι; Πῶς οὐ διδόασι δίκην;*» Ὅτι ἐκεῖ δώσουσι χαλεπωτέραν» (Ε.Π.Ε. 18α,216). Μετάφρασις: Αὐτοὶ πού ὑγιαίνουν καί φτάνουν εὐτυχισμένοι σέ βαθεῖα γεράματα, σημαίνει, πῶς δέν ἁμαρτάνουν; Πῶς δέν φοβοῦνται κατάδίκη; Ἀλλοίμονο! Ἐκεῖ θά καταδικασθοῦν πολύ σκληρότερα.

3. Διερωτηθήκαμε ποτέ, μήπως τόσες **νεοφανεῖς ἀσθένειες**, πού κυριολεκτικά θερίζουν, ἀλλά καί τόσοι αἰφνίδιοι καί τραγικοί θάνατοι ὀφείλονται καί στό γεγονός, ὅτι καταφρονοῦν τή θεία Κοινωνία πλήθη κατ' ὄνομα χριστιανοί καί ἀπαιτοῦν νά κοινωνήσουν, ἀπροετοίμαστοι; Κύριος οἶδε!

4. Τό ὅτι ἄμεσα δέν πέφτει κεραυνός νά μᾶς κάψῃ τήν ὥρα, πού προκλητικά ἁμαρτάνουμε ἢ τήν ὥρα, πού μέ ἀκάθαρτα χεῖλη καί ἀκάθαρη ψυχή πλησιάζουμε τό ἅγιο Ποτήριο, αὐτό εἶναι ἓνα ἀκόμα θαῦμα τῆς ἀγάπης τοῦ Θεοῦ. Μακροθυμεῖ. Ἡ **μακροθυμία** τοῦ Θεοῦ εἶναι εὐκαιρία νά μετανοήσουμε καί νά σωθοῦμε. Λέγει ὁ ἱερός Χρυσόστομος: «*Οἱ ὑγιαίνοντες διηνεκῶς καί εἰς γῆρας ἐρχόμενοι λιπαρόν, οὐχ ἁμαρτάνουσι; Καί τίς ἄν τοῦτο εἶποι; Πῶς οὐ διδόασι δίκην;*» Ὅτι ἐκεῖ δώσουσι χαλεπωτέραν» (Ε.Π.Ε. 18α,216).

Μέχρι πότε, Κύριε, θά μᾶς ἀνέχεσαι; Μέχρι πότε θά ἐκμεταλλευώμαστε τή μακροθυμία καί τό ἔλεός Σου;

Τό τέλος πλησιάζει. Ἄς μή παίρνουμε θάρρος ἀπό τήν ἀνοχή τοῦ Θεοῦ.

Γνωριμία με τόν ΠΑΥΛΟ

ΠΡΟΣ ΡΩΜΑΙΟΥΣ ΕΠΙΣΤΟΛΗ

Βούλησις καί χάρις

Ρωμ. ια' 6

Ἡ χάρις εἶναι χάρις (στ. 6)

Διδάσκαλος τῆς χάριτος ὁ ἀπόστολος Παῦλος. Φανερώνει τόν τρόπο, μέ τόν ὁποῖο τελικά σώζεται ὁ ἁμαρτωλός. Τά ἔργα εἶναι ἀναγκαῖα ὡς καρποί τῆς πίστεως. Δέν παράγουν μόνα τους σωτηρία, ἀλλ' ὅμως παράγονται ἀπό τήν πίστι τῆς σωτηρίας. Ἄς μή καυχώμεθα, λοιπόν, ἀφοῦ «χάριτί ἐσμεν σεσωσμένοι» (Ἐφεσ. β' 5). Ξεκαθαρίζει τά πράγματα στόν ἐπόμενο στίχο ὁ Παῦλος. Ἡ χάρις ἤ ἔργα. *«Εἰ δέ ἐξ ἔργων, οὐκέτι ἐστὶ χάρις· ἐπεὶ τό ἔργον οὐκέτι ἐστὶν ἔργον»* (στ. 6). Δηλαδή: Ἄφοῦ ἡ σωτηρία γίνεται κατὰ χάριν, δέν βασίζεται πλέον σέ ἔργα. Διαφορετικά, ἡ χάρις παύει νά εἶναι χάρις. Καί τό καλό ἔργο δέν εἶναι ἀξιόμισθο.

Ἡ χάρις εἶναι δύναμις τοῦ Θεοῦ, ἡ εἰδική δύναμις, πού ἐν συνδυασμῷ μέ τή θεϊκή ἀγάπη καί τή θεϊκή σοφία κατασκευάζει καί προσφέρει δωρεάν τή δικαίωσι, τή σωτηρία. Εἶναι, λοιπόν, δυνατόν, νά εἶναι ἐλλιπής ἡ δύναμις τοῦ Θεοῦ;

- Ἐνα ἀπό τά δύο σώζουν, ἢ ἡ χάρις ἢ τά ἔργα. Καί φυσικά γιά ὅσους λόγους ἤδη ἔχει ἀναπτύξει ὁ Παῦλος, ἡ θεϊκή δύναμις καί ἀγαθότητα, πού λέγεται χάρις, αὐτή καί μόνο σώζει.

- Καί φυσικά δέν σώζει ὅλους. Μόνο ὅσους προσφέρουν τήν ἐλευθέρα βούλησί τους στή χάρι. Ὁ Θεός κτυπᾷ κάθε καρδιά. Φέρνει τό καινούργιο Του δῶρο, τή χάρι. Ὁ πιστός ἀνοίγει διάπλατα στό Θεό τήν πόρτα, μέ τήν ἀκλόνητη πίστι του, καιρετᾷ μέ τήν εὐχαριστία του, καί Τόν περιποιεῖται μέ τά καλά του ἔργα.

Εἶναι ἀναπολόγητοι ὅσοι δέν δέχονται τό Θεό τῆς χάριτος. Ἰδίως οἱ Ἰουδαῖοι ἦσαν ἀναπολόγητοι, διότι ἐπέμεναν σέ λάθος τρόπο θεραπείας, στό νόμο. Λέγει χαρακτηριστικά ὁ ἱερός Χρυσόστομος: *Μετὰ φρασῖς* (Ε.Π.Ε. 17,376): Ἦθελε ὁ Θεός νά σωθοῦν κι αὐτοί... Γιατί, λοιπόν, φοβήθηκες νά προσέλθης, ἀφοῦ δέν ἀπαίτουσε σκληρά ἔργα; Καί γιατί ἀντιδρᾷς, ἐνῶ μπροστά σου εἶναι ἡ χάρις, κι ἐξακολουθεῖς νά μοῦ ἀντιπαράτασσης τά ἔργα; Ἔτσι καί τά δύο πᾶνε χαμένα. Καί τά ἔργα δέν σώζουν καί τή δωρεά τῆς χάριτος τήν χάνεις.

Μέ τή ζωή τῆς χάριτος δέν ἔχουμε ἄρνησι τῶν καλῶν ἔργων. Ἐχουμε ἀξιοποίησι τῶν καλῶν ἔργων. Ἔργα θρησκευτικά, χωρίς τήν πίστι στή χάρι, πᾶνε χαμένα, σάν τό νερό πού τρέχει ἄσκοπα. Ἔργα καλά, σάν καρπός τῆς πίστεως στή χάρι, ποτίζουν τόν κήπο τῆς ψυχῆς μας καί ριζοβολεῖ τό δένδρο τῆς σωτηρίας μας. Πάντοτε ἰσχύει τό *«πίστις δι' ἀγάπης ἐνεργουμένη»* (Γαλ. ε' 6).

- Ἔτσι ἐξηγεῖται, πῶς, ἐνῶ ἡ χάρις εἶναι γιά ὅλους, λίγοι δι' αὐτῆς σώζονται. Σώζονται ὅσοι θέλουν νά τήν δεχθοῦν. Ἀποφασιστικό ρόλο σπίν ὑπόθεσι τῆς σωτηρίας παίζει ἡ προαίρεσις τοῦ ἀνθρώπου. Ἄν θέλῃ ὁ ἄνθρωπος, ὅλα τοῦ τά χαρίζει ὁ Θεός. Λέγει ὁ ἱερός Χρυσόστομος: *Μετὰ φρασῖς* (Ε.Π.Ε. 17,376). *Μετὰ φρασῖς*: Ἄν ἡ δωρεά τῆς χάριτος σώζη, γιατί δέν σωζόμαστε ὅλοι; Ἐπειδή δέν θέλετε. Ἡ χάρις, παρ' ὅλο πού εἶναι χάρις, σώζει μόνο ἐκείνους, πού θέλουν, ὄχι βεβαίως ἐκείνους, πού δέν τήν θέλουν, πού τήν ἀποστρέφονται, πού ἐναντιώνονται καί τήν πολεμοῦν.

Δ.Γ.Α.

Πιστός συμπαροστάτης

† Ἐλευθέριος Οἰκονομάκος

Στίς 8 Δεκεμβρίου ἐκοιμήθη ἐν Κυρίῳ ἐκλεκτό μέλος τῆς ἀγωνιζομένης Ἐκκλησίας, ὁ πιστός ἐν Κυρίῳ Ἐλευθέριος Οἰκονομάκος. Συμπαροστάτης πολλῶν πνευματικῶν προσπαθειῶν.

Ἐξεκίνησε ἀπό συνεργός τῆς Ἀδελφότητος «Ζωή». Στάθηκε κοντά στόν ἐκλεκτό Μητροπολίτη Ἀττικῆς Νικόδημο (Γκατζιρούλη) καθ' ὅλη τήν περιπέτεια τοῦ ἀδίκου διωγμοῦ του. Ἀπό παλαιό κείμενό του ὑπέρ τοῦ δικαίου τοῦ τιμίου ὡς ἄνω Ἱεράρχου, δημοσιεύουμε μικρό ἀπόσπασμα:

«Τό πρόβλημα μέ τίς ἐκθρονίσεις 12 ἱεραρχῶν τό 1974 εἶναι γνωστό σέ ὅλα τά πιστά μέλη τῆς Ἐκκλησίας. Τόν τελευταῖο καιρό ἀκούγονται ὄλο καί πιό συχνά φράσεις συμπαθείας πρὸς τά ἅγια θύματα. Πανθομολογεῖται πλέον, ὅτι ἡ ἀναίτια, ἡ πραξικοπιματική καταδίκη τῶν 12 ἦταν πράξη ἀδίκη. Καί ὅτι ἡ ἐπιβολή τοῦ ἐπιτιμίου ἀκοινωνησίας τό 1993 σέ τρεῖς ἐξ αὐτῶν, τότε ἐπιζόντων, δέν εἶχε κανονικό ἡ νομικό ἔρεισμα.

Ὡς τόσο, παρά τίς ξεκάθαρες θέσεις κάποιων, ὅπου καί ὅταν ὑπάρχουν, διακρίνουμε γενικά σ' αὐτές ἐκφράσεις συμπαθείας ἐκ μέρους κάποιων «εὐσεβῶν», καί, τό χειρότερο, ὑποκρισίας τῶν ταγῶν. Ἡ τάσις εἶναι νά θεωρῆται τό πρόβλημα ὡς μία συνήθης σ' αὐτόν τόν κόσμον ὑπόθεση ἀδικίας, τήν ὁποία «πρέπει νά ὑπομείνουν μέ καρτερία καί ἐλπίδα στό ἔλεος τοῦ Θεοῦ"! Ὅχι ὡς κρίση μέσα στήν Ἑλλαδική Ἐκκλησία. Ὅχι ὡς ἐκκλησιολογικό πρόβλημα.

Τό ἐρώτημα, πού ἐκ συστήματος παρακάμπτεται, εἶναι: Ποιός σέ τελευταία ἀνάλυση εἶναι ὁ κατ' ἐξοχήν ἀδικούμενος σ' ὅλη αὐτή τήν ὑπόθεση;

Πάντως οἱ ἀδικηθέντες ἦσαν ποιμενάρχες καί ἡ ἀδικία πρὸς αὐτούς συνίστατο στήν ἀνακοπή τοῦ ποιμαντικοῦ ἔργου, πού τούς εἶχε ἀνατεθῆ.

Οἱ ἀδικήσαντες σεμνοτάτους ποιμένες δέν ἔχουν βρῆ πρόσωπο ἀγάπης!

Νομικός ἀγωνίστηκε δεκαετίες

† Δημήτριος Παπουτσιδάκης

Στά μέσα Δεκεμβρίου μετετέθη γιά τούς οὐρανούς ὁ πιστός δικηγόρος καί ἀκατάπαυστος ἀγωνιστής ὑπέρ τῶν ἀδίκως ἐκθρονισθέντων 12 Μητροπολιτῶν, Δημήτριος Παπουτσιδάκης.

Ἐπί πενήντα περίπου χρόνια ἀγωνίστηκε γιά τήν ἀποκατάστασι τῆς φρικτῆς ἀδικίας εἰς βάρος τῶν Δώδεκα ἀγιωτάτων Μητροπολιτῶν. Ὅγκώδεις οἱ τόμοι πού σχημάτισαν οἱ προσφυγές τοῦ μακαριστοῦ Παπουτσιδάκη. Δημοσιεύουμε μικρό κείμενό του, ἕνα ἀπό τίς χιλιάδες σελίδες μαρτυρίες καί διαμαρτυρίες του»

«Ἡ ἸΣΙ στίς 7 Ὀκτ. 1998 εἶχε τή μακροθυμία ν' ἀνακαλέσει τό ἐπιτίμιο τῆς ἀκοινωνησίας στόν Σεβασμ. Μητροπολίτη Λαρίσης Θεολόγο. Φαίνεται, ὅτι ἀναγνώρισε σ' αὐτόν πρόσφατο ἐλαφρυντικό, πού δέν συνέτρεξε στά πρόσωπα τῶν ἄλλων δύο, τοῦ Ἀττικῆς Νικοδήμου καί τοῦ Θεσσαλιώτιδος Κωνσταντίνου!

Τώρα, λοιπόν, ὁ ἅγιος Λαρίσης δέν εἶναι ἀκοινωνήτος καί μπορεῖ νά τελεῖ τήν θεία Λειτουργία.

Ὡς δικηγόρος τοῦ ἁγίου Λαρίσης, ὅμως, ἔχω νά ὑπενθυμίσω στόν τότε δικαστή του στήν περίφημη ἐκείνη δίκη τῆς 12-13/1993 καί ἤδη Πρόεδρο τοῦ Δευτεροβαθμίου διά τούς Ἀρχιερεῖς Δικαστηρίου, ὅτι ὁ Σεβασμιώτατος καί πάλι δέν μπορεῖ νά τελέσει τήν θεία Λειτουργία, διότι, πλήν ἄλλων, ἔκτοτε ἔχει καταδικασθεῖ σέ ποινή 10 ἐτῶν, ἡ ὁποία θά λήξει τόν ἐπόμενο αἰῶνα καί συγκεκριμένα τήν 13/1/2003!!!

Παρά τό ὅτι διατρέχουμε τόν ἔκτο χρόνο ἀπό τήν καταδίκη του, ἡ ἔφεσις δέν ἔχει ἀκόμη προσδιορισθεῖ, ἂν καί ὁ νόμος προβλέπει βραχύτατη προθεσμία 2 ἡμερῶν.

Λεπτομέρειες, θά μοῦ πῆτε, μπροστά στό ὀρμητικό ποτάμι τῶν ἀνελέητων γεγονότων, πού ἔτρεξαν καί ξεχείλισαν ἀσυγκράτητα, ἐδῶ καί χρόνια, κάτω ἀπό τό γκρεμισμένο γεφύρι τοῦ τραγικοῦ ἐκκλησιαστικοῦ προβλήματος...

Ἐλεύθεροι ΣΧΟΛΙΑΣΜΟΙ

Ἡ λέξις METANOIA

Ἡ μετάνοια εἶναι μιὰ λέξις, πού κάθε γράμμα της δείχνει καί τά δύο: Καί τή θεϊκή προσφορά καί τήν ἀνθρώπινη ἀδυναμία. Φωτιά ἡ δική μας ἀμαρτία, πέλαγος ἡ ἀγάπη τοῦ Θεοῦ. Ἄς δοῦμε τά γράμματα τῆς πλέον ωραίας γιά μᾶς λέξεως: *Μετάνοια!*

• **Μ.** Μετάνοια! Τό Μ εἶναι ἡ *Μακροθυμία* τοῦ Θεοῦ, καί τό *Μυστήριον* τό δικό μας. Μυστήριον μετανοίας εἶναι ἡ στιγμή, κατά τήν ὁποία ἡ ἀγάπη μας γιά τόν Χριστό συναντᾷ τό ἔλεος τοῦ Θεοῦ. Μυστήριον! Πῶς μακροθυμεῖ καί δέν μᾶς τιμωρεῖ. «*Τό χρηστόν τοῦ Θεοῦ εἰς μετάνοιάν σε ἄγει*» (Ρωμ. β' 4). Μυστήριον! Πῶς μακροθυμεῖς, Κύριε! Μυστήριον! Πῶς μετανοεῖ ὁ ληστής, ὁ Σαῦλος, ὁ Ζακχαῖος, ὁ τελώνης, ὁ ἄσωτος!

• **Ε.** Μετάνοια! Τό Ε γιά τόν Χριστό εἶναι τό *ἔλεος*. Ἄπειρο τό ἔλεος καί ἡ συγγνώμη Του. Τό Ε γιά μᾶς εἶναι ἡ *ἐπιστροφή* στό σπίτι τοῦ Πατέρα. Χωρᾶνε ὅλοι οἱ ἀμαρτωλοί, πού μετανοοῦν καί ἐξομολογοῦνται. Δέν χωρᾶνε ὅσοι ἔχουν μεγάλη ἰδέα γιά τόν ἑαυτό τους.

• **Τ.** Μετάνοια! Τό Τ γιά τόν Χριστό θά μπορούσε νά εἶναι *Τιμωρία*. Ἡ ἀντίδρασις ὅμως τοῦ Θεοῦ δέν εἶναι ὅμως ἡ τιμωρία. Εἶναι ἡ ἀφεσις, ὅταν ἀσφαλῶς ὑπάρχη τό δικό μας Τ, ἡ *Ταπείνωσις*. Ἐκεῖνος, ὁ Ἰησοῦς, σηκώνει τίς ἀμαρτίες μας, ὅταν ἐμεῖς μέ ταπείνωσι τίς φανερώνομε.

• **Α.** Μετάνοια! Τό Α γιά τό Χριστό εἶναι ἡ *Ἀγάπη* τοῦ Ἀναμαρτήτου Ἰησοῦ. Γιά τόν ἄνθρωπο εἶναι ἡ *Ἀνάγκη* τοῦ ἀμαρτωλοῦ. Ἀνάγκη γιατί Τόν ἀ-

γαπῶ καί δέν θέλω νά Τόν χάσω. Ἀνάγκη γιά τόν ἑαυτό μου, γιατί τόν ἀγαπῶ καί δέν θέλω νά χαθῆ.

• **Ν.** Μετάνοια! Τό Ν γιά τοὺς ἀνθρώπους τό ἐκφράζει ἡ πιό φρικιαστική λέξις. «*Ναρκωτικό*». Κάπως ἔτσι εἶναι ἡ ἀμαρτία. *Ἐξάρτησις*. Τό Ν γιά τόν Χριστό εἶναι «*Νέκρωσις*». Μᾶς *ναρκώνει* ἡ ἀμαρτία. Μᾶς *νεκρώνει* τήν ἀμαρτία ὁ Ἰησοῦς Χριστός, μέ τή δική μας μετάνοια. Ἀλλά γιά τόν χρόνο τῆς μετανοίας τό Ν σημαίνει καί κάτι ἄλλο. «*Νῦν*». Ἐδῶ καί τώρα!

• **Ο.** Μετάνοια! Τό Ο γιά τόν Χριστό εἶναι ἡ *Ὁρατότητα*. Ὅλα τά βλέπει. Γιά μᾶς εἶναι ἡ *Ὁμολογία*. Νά μή τά κρύβουμε! Νά τά ὁμολογοῦμε. «*Ἐάν ὁμολογῶμεν τάς ἀμαρτίας ἡμῶν, πιστός ἐστι καί δίκαιος ἵνα ἀφῆ ἡμῖν τάς ἀμαρτίας*» (Α' Ἰωάν. α' 9). Στό *γιατρό* ὅλα τά δείχνουμε. Στόν πνευματικό γιάτί δέν ὁμολογοῦμε τίς πληγές μας;

• **Ι.** Μετάνοια! Τό Ι γιά τόν Χριστό θυμίζει τό ὄνομα Ἰησοῦς. «*Καί καλέσεις τό ὄνομα αὐτοῦ Ἰησοῦν· αὐτός γάρ σώσει τόν λαόν αὐτοῦ ἀπό τῶν ἀμαρτιῶν αὐτῶν*» (Ματθ. α' 21). *Σωτήρας τῶν ἀμαρτωλῶν*. Θεός τῶν ἀμαρτωλῶν. Γιά μᾶς τό Ι σημαίνει: *Ἰδία!* Δυστυχῶς παραμένουμε στά ἴδια.

• **Α.** Μετάνοια! Γι' αὐτό χρειάζομαστε τό τελευταῖο γράμμα. Τό Α. Γιά τόν Χριστό σημαίνει τόν *Ἀναλλοίωτο*, πού ἡ ἀγάπη τόν ἔκανε νά ἀλλάξῃ *μορφή*, γιά ν' ἀλλάξουμε ἐμεῖς *ζωή*. Ἀλλαγῆ! Νά τελικά τί εἶναι ἡ μετάνοια.

—Κάνε, Κύριε, νά ἀλλάξουμε! Νά ζήσουμε ἐν μετανοίᾳ καί νά ἐφαρμόζουμε τό θέλημά Σου τό ἅγιο. Ἀμήν!

Ναός για... πάρτυ!

Ο Ναός, κάθε Ὁρθόδοξος Ναός είναι μόνο για προσευχή, για κήρυγμα, και πρό παντός για τήν θεία Μετάληψι. Φυσικά τελούνται και ώρισμένα μυστήρια, ὅπως βαπτίσεις και γάμοι. Ἄλλοίμονο ὅμως, ἄν τό Ναό ὁ συγκεκριμένος ἱεροφύλακας τοῦ Νεοῦ, ὁ κληρικός, ὁ πρεσβύτερος, μέ τούς συμπρεσβυτέρους του, δέν διαφυλάττουν τήν ἱερότητα τοῦ τόπου!

- Ὁ Χριστός ἔφτιαξε **φραγγέλιο** ἀπό σχοινιά για νά πετάξῃ μέσα ἀπό τόν ἱερό χῶρο τοῦ Ναοῦ τούς ἐμπόρους και τούς αἰσχροῦς. Ὅχι μόνο ἀναποδογύρισε τά ἐμπορεύματα τοῦ διαβόλου, ἀλλά και φώναξε: «*Μή ποιείτε τόν οἶκον τοῦ Πατρός μου οἶκον ἐμπορίου*» (Ἰωάν. β' 16).

- Τί θά ἔκανε ἄραγε ὁ Χριστός, ἄν πλησίαζε σέ κάποιον Ναό και ἀντίκρυζε τό αἰσχρότατο θέαμα; Δηλαδή, τόν ἅγιο Οἶκο τοῦ Θεοῦ, συγκεκριμένα τόν ἱ. Ναός τοῦ Ἁγίου Ἀνδρέα Γαλασίου (στήν Ἀθήνα), τόν κατέλαβαν ἀλήτες τοῦ τρα-

γουδιοῦ και τοῦ **αἰσχροῦ «πάρτυ»** και προέβησαν ὅλη τή νύκτα σέ πρόστυχους χορούς και βρώμικα τραγούδια! Ὅχι μόνο τά πολλά σκαλοπάτια τοῦ Ναοῦ ἀνέβαζαν τούς σατανικούς στίχους τῶν κοσμικῶν ὀργάνων, ἀλλά και ὅλο τό πρόπυλο τοῦ Ναοῦ μετετρέπη σέ φαντασμαγορικό σπίτι τοῦ Διαβόλου.

Δέν γνωρίζουμε, ἄν ἀπό νωρίς εἶχαν λάβει γνῶσι οἱ ἱερεῖς τοῦ Ναοῦ και εἶχαν λάβει ὅλα τά μέτρα τους νά μή μετατραπῇ ὁ Ἅγιος Ἀνδρέας σέ κέντρο διαφθορᾶς. Πιθανόν νά ἐξαπατήθηκαν ἀπό τούς διοργανωτές (τραγουδιστές και χορευτές) τοῦ ξέφωτου «πάρτυς»! Πιθανόν ὁ πέρα για πέρα ἄσχετος μέ τήν πίστι δήμαρχος τῆς Ἀθήνας νά ἐξαπάτησε τούς ὑπευθύνους τοῦ Ναοῦ.

- Ἐνα εἶναι τό γεγονός: Ὁ ἔξαλλος φωτισμός στήν εἴσοδο τοῦ Ναοῦ, ἡ βρώμικη μουσική σχεδόν μέσα στό Ναό, τά πρόστυχα τραγούδια πού ὑπακατέστησαν τούς ἁγίους ὕμνους τῆς ἐκεῖ «ἐκκλησίας», ὅλα αὐτά προκάλεσαν πρωτοφανή ἀσέβεια! Θ' ἄξιζε νά λάβουν οἱ ὀργανωτές βραβεῖο Νόμπελ **ἀναιδεΐας, βλασφημίας και αἰσχροσύνης**.

- Εὐτυχῶς βρέθηκαν δύο ὑπουργοί, πού διαμαρτυρήθηκαν ἐναντίον και τοῦ δημάρχου και τῶν ὀργανωτῶν τοῦ πρωτοφανοῦς «πάρτυς» στήν πυλωτή τοῦ Ναοῦ!

Κορίτσια ἐγκληματικῆς μανίας!

Κάποτε οἱ μαθητές και οἱ **μαθήτριες** τῶν Γυμνασίων και Λυκείων εἶχαν ὡς ἐφόδιο ὄχι ἀπλῶς τήν «τσάντα» τοῦ σχολείου, ἀλλά και δύο χαρακτηριστικά γνωρίσματα: Τόν **σεβασμό** και τήν **μάθησι**.

- Ποίος θά φανταζόταν, ὅτι κορίτσια, μαθήτριες τῆς ἐφηβικῆς ἡλικίας, δέν θά ἦσαν μόνο προκλητικές στήν ἐμφάνισι (σχεδόν ξεγύμνωμα, μέ ὑποψία μικροῦ ὑφάσματος!), ἀλλά και θά εἶχαν στίς

ΙΩΑΝΝΗΣ ὁ ΒΑΠΤΙΣΤΗΣ	Κωδικός 01-1323
ΜΗΝΙΑΙΟ ΟΡΘΟΔΟΞΟ ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΚΟ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ	
Ἰδιοκτήτης: Σύλλογος «Ἰωάννης ὁ Βαπτιστής»	
Ἐπεύθυνος ἐκδόσεως: Ἄγγελ. Μπότζιου	
Χριστοκοπίδου 12 - 105 54 - Ἀθήνα	
www.ioannisvaptistis.gr	
Τηλέφωνα: 2103212713 & 6936941857	
e-mail: info@ioannisvaptistis.gr ,	
vaptistisperiodiko@gmail.com	
Ἐπεύθυνος Τυπογραφείου:	
Β. Μπουζάλας. Ἁγ. Ἀναργύρων 4,	
18542 Πειραιᾶς	
Ἐτησία συνδρομή:	
Ἑσωτερικοῦ 10 €. Κύπρου 20 €.	
Ἐξωτερ.: Εὐρώπης 20 €. Ἀμερικῆς: δολ. 25.	
Καναδά και Ἀυστραλίας: δολλάρια 30.	
Ἐπιταγές και ἐπιστολές:	
Περιοδικό «Βαπτιστής»	
Χριστοκοπίδου 12, 105 54, Ἀθήνα.	

σχολικές τους τσάντες κοφτερά μαχαίρια (πιθανόν κι άλλα φοινικά όργανα), για να **μαχαιρώνουν** ευκαιρώς, άκαιρώς μικρότερες μαθήτριάς τους!!!

- Τά μαχαιρώματα 16χρονης μαθήτριας σέ 14χρονη μαθήτρια σέ σχολείο τής Άττικής έγιναν γνωστά σ' όλόκληρη τήν Ελλάδα. Τό μαχαιρωμένο κορίτσι ώδηγήθηκε στό νοσοκομείο και τό φοινιάρικο συνελήφθη και σύρθηκε στην άρχή στόν εισαγγελέα και άργότερα σέ φυλακή άνηλίκων!

- Τά κορίτσια, οί σεμνές κοπέλλες, γίνονταν συνήθως **υπόδειγμα ήθους**. Και στίς σπουδές τους ήσαν υπόδειγμα, και στην οικόγένεια τίς καμάρωναν, και στό σχολείο έδειχναν τήν πύο ώραία όμορφιά, πού λέγεται **«αίδώς»**.

Τό πώς τώρα όχι μόνο κατάντησαν «ξετσιπίωτα» έφηβικά κορίτσια και ή βρωμερή άναίδεια τά κατάντησαν άπαίσια πρόσωπα, φαίνεται από τήν έκπόρνευσι, πού όδηγοῦνται κυρίως από τίς σκληρές παρέες.

- Βεβαίως υπάρχουν και σήμερα κορίτσια ήθους, ευπρέπειας και σεμνότητας. Μά είναι λίγα. Τά περισσότερα άναζητοῦν σκοτεινά στέκια και προσφεύγουν σέ φροντιστήρια άνηθικότητας και άληθείας!

- Η **οικόγένεια** δέν έχει τίς περισσότερες φορές τή δυνατότητα να άγκαλιάσει τά παιδιά της, άγόρια και κορίτσια, και να τά περιθρικόση με τήν άρετή και τήν άγιότητα.

- Και ή Έκκλησία, πού κάποτε καλλιέργοῦσε τό έργο τής **κατηχήσεως** και είχε πλήθος σεμνών κοριτσιών και έναρέτων νέων, σήμερα σπανίως κάνει ζωντανή τήν κατηχητική της παρουσία μέσα στους κόλπους τής νεότητας.

- Και έπ' αυκαιρία άς σημειώσουμε, ότι κατήχησις δέν είναι μόνο κάποια χριστουγεννιάτικη γιορτή. Κατήχησις είναι ή καλλιέργεια τής ψυχής, ώστε να ξαναφυτευθοῦν τά δένδρα τής πίστεως

και τής άρετῆς σέ κάθε ήλικία παιδιοῦ και νέου.

Τόσοι πολλοί βοηθοί έπίσκοποι;

Καί με τίς τελευταίες άρχιερατικές έκλογές από τήν Ίεραρχία τής Έκκλησίας τής Ελλάδος, αυξήθηκαν οί λεγόμενοι βοηθοί έπίσκοποι τόσο, ώστε πολλοί να κάνουν λόγο για μία άκόμη Ίεραρχία **παράπλευρα τής Ίεραρχίας** των Μητροπολιτών!

- Δέν ψέγουμε τά πρόσωπα, πού άνέβηκαν τό σκαλοπάτι τής ιερωσύνης και κατέλαβαν τό άξιωμα του έπισκόπου. Άρκετοί από τούς άρχιμανδρίτες στολίστηκαν με μίτρα και κράτησαν πολυτελείς πατερίτσες, αλλά είναι σεμνοί και ταπεινοί. Πιστεύουν, ότι τό έπισκοπικό διακόνημα δέν προσθέτει τίποτε στην διακονία του **πρεσβυτέρου**.

- Δέν γνωρίζουμε πόσοι στόν αριθμό είναι οί βοηθοί έπίσκοποι στην Έκκλησία τής Ελλάδος και σέ άλλες αυτοκέφαλες Έκκλησίες. Πάντως έχουμε τήν πεποίθησι, ότι ένας ευλαβής και έργώδης Μητροπολίτης μπορεί να διεκπεραιώνη τίς υποθέσεις και με άπλοῦς ευσεβείς και ταλαντούχους πρεσβυτέρους.

- Τό πρόβλημα τής πληρώσεως κενών θέσεων από σεμνούς «παπάδες» (πρεσβυτέρους) δέν λύνεται ασφαλώς με **όφικιούχους** πρεσβυτέρους, πού περιφέρονται παντοῦ με επανωκαλύμμαχα και με άστραφτερούς έπιστήθιους σταυρούς. Η Έκκλησία και ό έναρέτος Μητροπολίτης άρκείται σέ τιμίους, μορφωμένους και έναρέτους πρεσβυτέρους.

- Ένας βοηθός έπίσκοπος τί έχει να προσφέρει σέ μία μικρή Μητρόπολι; Άν υπάρχει σοβαρός λόγος υγείας, πού καθλώνει τόν έναρέτο Μητροπολίτη, φυσικά δέν θά ήταν άσχημο να έχη ως δεξί του χέρι ένα ταπεινό κληρικό, άκόμα και βοηθό έπίσκοπο. Άλλά τό να υπάρχει π.χ. ένα πολύ μικρό νησάκι (800 έως

1000) κατοίκων, και νά σπεύδη πλήθος ἀρχιερέων νά χειροτονοῦν ἕνα βοηθό ἐπίσκοπο, αὐτό τείνει νά καταστῆ γελοιότητα. Ὁ Μητροπολίτης τοῦ μικροῦ νησιοῦ και καλωσύνη ἔχει και διοίκησι ἀσκεῖ καλή και εὐρωστη ὑγεία διαθέτει. Πρὸς τί νά χειροτονηθῆ δίπλα του ἕνας ἐπίσκοπος (βοηθός!); Τί θά προσθέση στό μικρό νησάκι;

Τῆ φήμη του; Πολλοί θά διερωτηθοῦν: **Φήμη** θέλει ὁ ἐν λόγω ἐπίσκοπος, ἢ διαφήμιση;...

- Καί μιά πού ἀναφερθήκαμε σέ ἐκλογές πλήθους βοηθῶν ἐπισκόπων, ὀφείλουμε νά ἐπαινέσουμε τοὺς ἐναρέτους ἐκείνους Μητροπολίτες, πού προκειμένου νά προσφέρεται καλύτερο ποιμαντικό ἔργο στήν τεράστια Μητρόπολιν, ζήτησαν τήν ἀνάδειξη κάποιου σπουδαίου κληρικοῦ σέ βοηθό ἐπίσκοπο, νά διατρέχη και αὐτός τήν Μητρόπολιν!

- Ἄλλ' ὅταν ἐκλέγεται βοηθός ἐπίσκοπος και κληρικός ἔγγαμος, ὅσο καλός κι ἂν εἶναι, ποικίλα γίνονται σχόλια. Δέν θέλουμε νά ὑποτιμήσουμε κληρικούς, πού κατέστησαν ἐπίσκοποι (βοηθοί) και εἶναι ὄντως **Θεοφιλέστατοι**. Γνωρίζουμε τέτοιους Θεοφιλεστάτους, πού ὀργώνουν τήν ἐπαρχία τοῦ Μητροπολίτου καλλιερ-

γώντας τό κήρυγμα, τήν κατήχησι και τό μυστήριο τῆς ἐξομολογήσεως.

- Γι' αὐτοῦς τό «Ἄξιος» εἶναι ἄξιο!

«*Οὐκοῦν βασιλεύς εἶ σύ;*».

Ὁ Κύριος δέν ἀρνεῖται, ὅτι εἶναι ὁ Βασιλιάς, ἀλλά ταυτίζει τό λόγο τῆς βασιλείας μέ τό λόγο τῆς ἀληθείας.

- Ἀλλιῶς βλέπουν οἱ πιστοί τή βασιλεία τοῦ Χριστοῦ. Δέν ἀνταγωνίζεται τόν Καίσαρα, νά τοῦ πάρη τήν ἐξουσία. Δέν μπαίνει μέσα σέ κάλπες, ἀλλά μπαίνει μέσα στίς καρδιές και φτιάχνει ἕνα ἀόρατο κράτος.

- Δέν γίνεται κόμμα. Εἶναι σῶμα. Καί ἰδίως δέν γίνεται «κῶμα», γι' αὐτό και ἡ Ἐκκλησία δέν θά γίνη πτώμα. Θά βασιλεύη στους αἰῶνες.

«*Καί τῆς βασιλείας αὐτοῦ οὐκ ἔσται τέλος*» (Λουκ. α' 33).

ΕΓΚΟΛΠΙΟ ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟ

ΕΤΟΥΣ 2026

Ἀφιερωμένο στόν

ΑΥΓΟΥΣΤΙΝΟ ΚΑΝΤΙΩΤΗ

τόν μεγάλο ἱεροκήρυκα,
τόν ἀγωνιστή τῆς
ἀλήθειας και τῆς ἀρετῆς,
τόν ἀτρόμητο και ἀλύγιστο,
τόν νέο Ἅγιο Κοσμά.

ΣΥΛΛΟΓΟΣ «ΙΩΑΝΝΗΣ Ο ΒΑΠΤΙΣΤΗΣ»

Τηλ. 2103212713 & 6936941857

e-mail: info@ioannisvaptistis.gr,
vaptistisperiodiko@gmail.com

Ἔτος (ἐκδόσεως) τριακοστό ἕκτο (36ο)
τιμᾶται 1 εὐρώ

**Ὅσοι μποροῦν, ἄς στείλουν
τά 10 εὐρώ και γιά τό 2026**

Οἱ φίλοι ἀναγνώστες ἄς στείλουν τή συνδρομή (10 εὐρώ) και γιά τό ἔτος 2026.

- Στό λογαριασμό:

0026.0236.39.0100353548 EUROBANK.
IBAN: GR 7902602360000390100353548

- Στό λογαριασμό:

123002002008865 ALPHA BANK.
IBAN: GR 120140 1230 1230 0200 2008 865

- Ταχυδρομικά στή διεύθυνση: «**Βαπτιστής**», Χριστοκοπίδου 12, 10554, Ἀθήνα.

- Τοῦ ἐξωτερικοῦ τό ἔμβλημα στό ὄνομα «**Βαπτιστής**» (χωρίς τή λέξι Περιοδικό).

Τηλ.: 2103212713 - 6936941857.